

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **innogy Energo, s.r.o.**, se sídlem Limuzská 3135/12, Strašnice, Praha 10, zastoupený JUDr. Ivanem Cestrem, advokátem se sídlem Rubešova 8, Praha, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo nám. 5, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 11.1.2016, č.j. 00302-25/2015-ERU,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.1.2016, č.j. 00302-25/2015-ERU, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 16.10.2015, č.j. 00302-21/2015-ERU, kterým prvostupňový orgán podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), uložil žalobci pokutu ve výši 500 000 Kč za to, že jeho právní předchůdce TEPLO Rumburk, s.r.o. v kalkulaci výsledné ceny tepelné energie v roce 2011 v cenové lokalitě „Rumburk-CZT Podhájí“

uplatnil v položce „Nájem“ náklad o 7 768 551 Kč vyšší, než odpovídá maximální výši nájmu v závislosti na průměrném množství tepelné energie z výroby i rozvodu za tři bezprostředně předcházející kalendářní roky podle bodu 2.3.1 přílohy č. 1 cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 1/2010, k cenám tepelné energie, ze dne 11.10.2010, účinného od 1.1.2011 (dále jen „cenové rozhodnutí č. 1/2010“).

Zároveň bylo žalobci podle § 18 odst. 3 písm. b) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“), uloženo opatření k nápravě spočívající v povinnosti vytvořit opravnou kalkulaci výsledné ceny tepelné energie za rok 2011 a na jejím základě provést s odběrateli tepelné energie v cenové lokalitě „Rumburk-CZT Podhájí“ vyúčtování výsledné ceny tepelné energie za rok 2011 spolu s příslušnou sazbou daně z přidané hodnoty tak, aby tato výsledná cena tepelné energie nezahrnovala neoprávněné náklady celkem ve výši 7 768 551 bez daně z přidané hodnoty. Žalobci bylo současně uloženo, aby splnění této povinnosti doložil prvostupňovému orgánu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Dále byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že na něj coby právního nástupce pachatele správního deliktu nepřešla odpovědnost za porušení zákona o cenách, přičemž odkazuje na svoji žalobu ve věci evidované u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 A 184/2015 proti rozhodnutí prvostupňového orgánu a žalovaného o tom, že žalobce je účastníkem předmětného správního řízení, a tuto žalobní argumentaci přebírá.

Žalobce dále namítá, že smlouva o nájmu technologie ze dne 8.11.1999 byla správními orgány nesprávně posouzena jako smlouva nájemní. Podle žalobce se jedná o inominátní kontrakt, který nemá zákonem stanovené podstatné náležitosti pro typovou smlouvu, a smlouvou založený obchodní vztah je nutno posuzovat jako finanční leasing.

Žalobce s odkazem na sjednocující stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu uvádí, že hlavním znakem leasingové smlouvy je zájem pronajímatele převést po skončení smluvního vztahu předmět leasingu do vlastnictví leasingového nájemce. Je zjevné, že vlastník technologie od uzavření smlouvy o nájmu technologie, resp. od uzavření dohody o narovnání mezi městem Rumburk a vlastníkem technologie ze dne 3.8.1999, nemá zájem na tom, aby technologii sám vlastnil a provozoval.

Požizovací cena předmětu leasingu naopak není znakem smlouvy o finančním leasingu, bez něhož by smlouva charakter finančního leasingu ztrácela, jak nesprávně podle žalobce akcentoval žalovaný. Ani snižování leasingových splátek na podstatě smluvního vztahu podle žalobce nic neměnilo. Není dále relevantní, že dané leasingové splátky žalobce ve svém účetnictví označoval jako nájem, důležité podle žalobce je hodnotit skutečný obsah nákladu a nikoli jeho označení.

Žalovaný měl přímo v cenovém rozhodnutí, kterým připustil odlišné hodnocení nákladů na finanční leasing a nákladů na nájemné, upravit podmínky, které musí

smlouva splňovat, aby byla pro účely cenového rozhodnutí považována za finanční leasing. Pokud tak neučinil, musí každou smlouvu, která splňuje výše zmíněnou základní podmínku finančního leasingu, posuzovat jako tento typ smlouvy. Žalovaný tak v rozporu se zásadou *in dubio pro libertate* zaujal pro žalobce méně příznivé stanovisko.

Žalovaný také nerespektoval předchozí postup Státní energetické inspekce, která danou položku jako náklad na finanční leasing uznala, a tím porušil princip ochrany legitimního očekávání.

Uložením nápravného opatření pak podle žalobce žalovaný vstoupil do soukromoprávních vztahů žalobce, neboť s většinou odběratelů již žalobce uzavřel dohody o narovnání; protiprávní vztah, který měl být uloženým opatřením napraven, tak již dle žalobce neexistuje. Žalobce má nadto uložené opatření k nápravě za neurčité a nevykonatelné.

Dále žalovaný žalobci uložil vrátit odběratelům tepla částku s navýšením o daň z přidané hodnoty, kterou státu uhradili. Žalobce nicméně poukazuje na to, že pokud jde o odběratele – plátce DPH, ti si příslušnou daň odečetli, a tudíž by se vyplacením celé částky včetně DPH obohatili.

Na základě výše uvedených argumentů se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasí se žalobou, přičemž odkazuje na argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o žalobní argumentaci týkající se uložení opatření k nápravě, žalovaný zdůrazňuje, že žalobce v daném případě získal neoprávněný prospěch, když jeho odběratelé byli nuceni žalobcem neoprávněně kalkulované náklady uhradit. Povinnost k nápravě uložená žalovaným je povinností veřejnoprávní, jejím účelem je informování odběratelů o výsledné ceně tepelné energie. Žalovaný dále poznamenává, že odběratelům byla účtována cena s příslušnou sazbou DPH, a tuto cenu byli odběratelé povinni uhradit. Je tak nanejvýš spravedlivé, aby byly odběratelům vráceny veškeré finanční prostředky, které jim žalobce vyúčtoval neoprávněně.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou a na svém procesním stanovisku taktéž setrval během celého řízení před soudem.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce předně namítal, že v případě zjištěného porušení cenových předpisů jeho právním předchůdcem na něj nepřešla delikt ní odpovědnost za předmětné protiprávní jednání. Pokud by tomu tak bylo, tak by nyní napadené rozhodnutí nemohlo v soudním přezkumu obstát. Proto se zdejší soud zabýval nejprve touto námitkou.

Podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že sjedná nebo požaduje cenu, jejíž výše nebo kalkulace není v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen podle § 6 odst. 1 zákona o cenách.

Podle § 18 odst. 1 písm. b) energetického zákona Energetický regulační úřad vykonává dozor nad dodržováním zákona o cenách v rozsahu podle zákona o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen.

Podle § 18 odst. 3 energetického zákona Energetický regulační úřad na základě zjištění porušení právních předpisů podle odstavce 1 energetického zákona nebo porušení povinností z rozhodnutí Energetického regulačního úřadu nebo rozhodnutí Komise nebo Agentury ukládá pokuty (písm. a/ citovaného ustanovení) a opatření k nápravě, jejichž účelem je odstranění protiprávního stavu, a stanoví přiměřenou lhůtu nebo jiné nutné podmínky k zajištění jejich splnění; povinnosti plynoucí z opatření k nápravě původci protiprávního stavu přecházejí na jeho právního nástupce. Je-li právních nástupců více, odpovídají za splnění povinností vyplývajících z opatření k nápravě společně a nerozdílně (písm. b/ citovaného ustanovení).

Mezi účastníky řízení není sporu o to, že TEPLO Rumburk, s.r.o. zaniklo v důsledku vnitrostátní fúze sloučením a jeho jmění přešlo na nástupnickou společnost RWE Energo, s.r.o. (nyní žalobce) a že ke dni 1.1.2015 byl proveden výmaz této společnosti z obchodního rejstříku.

Ze správního spisu v této souvislosti vyplývá, že prvostupňový orgán dne 16.10.2013 zahájil na základě „Oznámení o zahájení kontroly“ č.j. 12582-1/2013-ERÚ kontrolu za účelem prověření, zda kontrolovaná osoba TEPLO Rumburk, s.r.o. v cenové lokalitě Rumburk – CZT Podhájí neporušila v roce 2011 cenové předpisy tím, že sjednala nebo požadovala cenu, jejíž výše nebo kalkulace není v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen dle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách a cenového rozhodnutí č. 1/2010.

Z protokolu č. K029514 ze dne 8.9.2014 vyplynulo, že TEPLO Rumburk, s.r.o. při vyúčtování výsledné ceny tepelné energie porušila cenové předpisy, když ve výsledné kalkulaci ceny tepelné energie za rok 2011 v uvedené cenové lokalitě uplatnila ekonomicky neoprávněný náklad u položky „Nájem“ o 7 768 551 Kč vyšší, než odpovídá maximální výši nájmu v závislosti na průměrném množství tepelné energie z výroby i rozvodu za tři bezprostředně předcházející kalendářní roky dle bodu 2.3.1 přílohy č. 1 cenového rozhodnutí ERU č. 1/2010, ve znění platném pro rok 2011. Kontrolovaná osoba tak vyúčtovala odběratelům tepelné energie cenu za rok 2011 při skutečném dodaném množství tepelné energie v roce 2011 ve výši 57 045 GJ o 136,18 Kč/GJ vyšší než odpovídalo závazným podmínkám věcného usměrňování cen tepelné energie dle § 6 odst. 1 zákona o cenách.

Písemností ze dne 9.1.2015, č.j. 00302-1/2015-ERU, oznámil prvostupňový orgán žalobci jako právnímu nástupci této společnosti zahájení správního řízení pro možné

porušení § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Žalobce v rámci vyjádření k oznámení o zahájení správního řízení odmítl odpovědnost za správní delikt spáchaný TEPLO Rumburk, s.r.o. Prvostupňový orgán poté usnesením ze dne 10.6.2015, č.j. 00302-12/2015-ERU, sp. zn. KO-00302/2015-ERU, rozhodl o tom, že žalobce je účastníkem řízení ve správním řízení vedeném pod sp. zn. KO-00302/2015-ERU ve věci podezření ze spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách, kterého se měl dopustit právní předchůdce žalobce TEPLO Rumburk, s.r.o., a ve správním řízení se žalobcem i nadále pokračoval, přičemž toto správní řízení vyústilo v nyní napadené rozhodnutí.

Pokud jde o protiprávní jednání zjištěné prvostupňovým orgánem, toho se dopustilo TEPLO Rumburk, s.r.o. V daném případě nedošlo k zániku TEPLO Rumburk, s.r.o. bez právního nástupce, naopak v rámci fúze došlo ke sloučení této společnosti jako ekonomické entity se žalobcem, na něhož v rámci univerzální sukcese přešel úplný soubor práv a povinností vázících se k TEPLO Rumburk, s.r.o. Žalobce přitom byl jedním ze společníků TEPLO Rumburk, s.r.o., přičemž dle údajů veřejně dostupných v obchodním rejstříku žalobce od roku 2002 disponoval 95% podílem v TEPLO Rumburk, s.r.o., byl tedy v postavení ovládající společnosti.

Má-li žalobce za to, že v důsledku fúze v rámci restrukturalizace koncernu RWE na něj nepřešla deliktní odpovědnost z TEPLO Rumburk, s.r.o., tak zdejší soud s takovou konstrukcí nesouhlasí. To by totiž znamenalo, že by s intrakorporátní přeměnou, v rámci níž TEPLO Rumburk, s.r.o. splynulo s mateřskou společností, zanikla odpovědnost coby důsledek zjištěného porušení veřejnoprávní právní povinnosti; taková konstrukce se zdejšímu soudu jeví jako nespravedlivá, neboť fúze za takové situace by znamenala, že v případě porušení veřejnoprávních povinností chránících veřejný zájem by se odpovědnosti bylo lze tímto způsobem vyhnout.

V tomto ohledu zdejší soud především odkazuje na závěry obsažené v rozsudku Soudního dvora EU ze dne 5.3.2015 ve věci C-343/13, *Modelo Continente Hipermercados*, který se také týká problematiky fúze sloučením; Soudní dvůr EU dovodil, že povinnost zaplatit pokutu uloženou konečným rozhodnutím vydaným po fúzi – v oblasti porušení pracovněprávních předpisů, kterých se dopustila zanikající společnost před fúzí – přechází na nástupnickou společnost, aniž by nosným argumentem Soudního dvora EU bylo přímo dovození snahy vyhnout se potrestání.

Zdejší soud dále odkazuje na svůj rozsudek ze dne 19.10.2017, č.j. 62 A 184/2015-82, kterým zamítl žalobu téhož žalobce proti rozhodnutí téhož žalovaného ze dne 17.8.2015, č.j. 00302-18/2015-ERU, jímž byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno výše citované usnesení prvostupňového orgánu ze dne 10.6.2015, č.j. 00302-12/2015-ERU, sp. zn. KO-00302/2015-ERU. Na tato rozhodnutí správních orgánů odkázal též žalovaný v napadeném rozhodnutí. Protože v podané žalobě žalobce opakuje argumentaci, v níž rozporuje závěry prvostupňového orgánu a žalovaného uvedené ve výše citovaných rozhodnutích, kterou již uvedl v žalobě ve věci evidované pod sp. zn. 62 A 184/2015, zdejší soud závěry vyslovené ve svém rozsudku ze dne 19.10.2017, č.j. 62 A 184/2015-82, plně přejímá, neboť neshledává jakéhokoli důvodu se od nich odchýlit.

„Žalovaný v této souvislosti uvedl, že žalobce byl společníkem TEPLO Rumburk, s.r.o. od 14.9.1999. Od 7.10.2014 pak byl společníkem jediným; v rámci restrukturalizace byla TEPLO Rumburk, s.r.o. jedinou společností, jež se svým právním nástupcem ke dni 1.1.2015

fúzovala, přičemž veškeré jmění této společnosti přešlo na žalobce, stejně jako práva a povinnosti z pracovněprávních vztahů. Současně se jeden z jednatelů zaniklé společnosti stal jednatelem žalobce. Žalobce má přitom stejný předmět činnosti, jeho licence na rozvod tepelné energie byla rozšířena k 1.1.2015 o zařízení, na něž se vztahovala licence zaniklé společnosti, k čemuž datu byla stávající licence žalobce rozšířena také ve vztahu k výrobě tepelné energie. Z těchto skutečností žalovaný dovodil, že žalobce vykonává činnost zaniklé TEPLO Rumburk, s.r.o., a ztotožnil se se závěrem prvostupňového orgánu, že s účinností fúze došlo k ekonomickému, personálnímu (prvostupňový orgán v této souvislosti poukázal na Ing. L. R.) a obsahovému pokračování v podobě stejné hospodářské entity.

Žalovaný dále dospěl k závěru, že jedním z důvodů vytvoření projektu fúze mohla být též skutečnost, že se zaniklá společnost dopustila jednání odůvodňujícího zahájení řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu dle zákona o cenách, čehož si byl žalobce jakožto mateřská společnost zjevně vědom. Žalovaný dále upozornil, že jak plyne z výroční zprávy za rok 2014, žalobce věděl o soudních sporech ohledně regulované ceny tepla zaniklé společnosti a byl si vědom vysoké pravděpodobnosti platby pokut, jež by vedly k dalšímu zhoršení výsledku hospodaření v následujících letech. Žalovaný též upozornil na soudní řízení vedená zdejší soudem pod sp. zn. 62 A 34/2014 a sp. zn. 62 A 94/2014 o žalobách proti rozhodnutím o uložení pokuty a opatření k nápravě zaniklé společnosti za spáchání stejného správního deliktu jako v řízení, jehož má být žalobce nyní účastníkem. Žalovaný dále odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 16.9.2014, č.j. 62 A 49/2013-73, kterým bylo potvrzeno jeho rozhodnutí o spáchání správního deliktu, z čehož bylo možné dovodit právní názor zdejšího soudu na danou problematiku, a tudíž zaniklé společnosti hrozilo, že bude povinna i v navazujících případech uhradit pokuty v celkové výši 8 000 000 Kč a odběratelům tepelné energie vystavit opravné vyúčtování ceny tepelné energie.

Podle zdejšího soudu žalovaný s ohledem na výše uvedené jednak doložil, že žalobce je totožnou ekonomickou entitou jako v rámci fúze zaniklá TEPLO Rumburk, s.r.o.;... Pakliže se žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.12.2009, č.j. 8 Afs 56/2007-479, č. 2295/2011 Sb. NSS, zabýval též úvahou ohledně účelovosti právní přeměny TEPLO Rumburk, s.r.o., jedná se o argumentaci zcela logickou a zevrubnou, doplňující základní nosný důvod pro závěr o odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt, jehož se měla dopustit TEPLO Rumburk, s.r.o., kterým je totožnost entity pachatele správního deliktu, neboť v rámci univerzální sukcese na žalobce přešla práva a povinnosti TEPLO Rumburk, s.r.o. V daném případě tedy nedošlo k zániku žalobce bez právního nástupce; proto není případná argumentace zástupce žalobce uplatněná u jednání soudu přirovnávající posuzovaný případ k situaci, kdy zemře fyzická osoba, jež se dopustila deliktu... Pokud tedy žalobce namítá, že žalovaný a prvostupňový orgán neuvádí důkazy svědčící o tom, že se fúze sloučením TEPLO Rumburk, s.r.o. a žalobce uskutečnila za účelem zabránit přechodu případné deliktní odpovědnosti, tak zdejší soud je toho názoru, že takovou skutečnost lze dovodit pouze z objektivních okolností souvisejících s předmětnou fúzí. Z výše popsaných objektivních okolností, na něž poukázal žalovaný, jež spočívají v ekonomické situaci TEPLO Rumburk, s.r.o., skutečnosti, že žalobce tvořil jediného společníka této společnosti a povědomí o probíhajících řízeních právního předchůdce před správním orgánem, lze dovodit, že smyslem realizace fúze bylo mimo jiné i docílit zániku případné deliktní odpovědnosti TEPLO Rumburk, s.r.o., a to zejména s ohledem na prognózu její ekonomické situace. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že tomu ostatně nijak neodporuje argumentace žalobce, že se jednalo o jeden krok v rámci restrukturalizace koncernu RWE v České republice... K námitce, že právní předchůdce žalobce uzavřel dohody

o narovnání s většinou svých odběratelů tak, aby realizací fúze nebyli poškozeni, přičemž narovnání s odběrateli svědčí o tom, že cílem žalobce nebylo obohatit se na úkor odběratelů a vyhnout se následkům jednání právního předchůdce, zdejší soud uvádí, že uzavření předmětných dohod nemůže mít vliv na přechod odpovědnosti na nástupnický subjekt... Co se týká námitky nepřipustnosti analogické aplikace zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, zdejšímu soudu z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný tento argument s odkazem na judikaturu a odbornou literaturu uvedl pouze jako podpůrný s úmyslem poukázat na skutečnost, že právo přechod deliktů odpovědnosti na právní nástupce pachatelů principiálně připouští, s čímž se ztotožňuje i zdejší soud.“ (rozsudek zdejšího soudu v Brně ze dne 19.10.2017, č.j. 62 A 184/2015-82).

Pokud žalobce u jednání odkazoval na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.12.2009, č.j. 8 Afs 56/2007-479, z něhož plyne, že na fúzi, jež je motivována snahou vyhnout se negativním následkům zakázaného jednání, je nutno nahlížet jako na zneužití práva, a argumentoval tak, že fúzí takový cíl nesledoval, tak k tomu zdejší soud poznamenává, že z předmětného rozsudku nikterak neplyne, že by Nejvyšší správní soud vyslovil své závěry ke zcela totožné situaci jako v nyní posuzované věci. Nejvyšší správní soud tu uložil správnímu orgánu poměrně přísné požadavky jak postupovat, aby bylo možné postihnout některé soutěžitele i v případě jejich zániku bez likvidace, a to postihem jejich právních nástupců. „Soutěžní úřad se při posuzování skutečnosti, zda se jednalo o zneužití práva, musí podrobně zabývat konkrétními okolnostmi daného případu. Musí zjistit, za jakých podmínek došlo k zániku vyšetřovaného soutěžitele, a provést detailní rozbor hmotných i nehmotných složek, jimiž se zaniklý a nástupnický subjekt účastní (účastnil) na soutěži. Účelovosti transformace pak svědčí zjištění, že právní nástupce subjektu, který se dopustil protisoutěžního jednání, je de facto stejnou entitou jako delikvent (přestože po formálně právní stránce se jedná o subjekt odlišný), zejména že mezi původním a novým právním subjektem existuje ekonomické, personální či strukturální propojení, nástupce se na trhu chová stejně nebo zaměnitelně jako jeho právní předchůdce, a konečnými spotřebiteli i ostatními soutěžiteli je vnímán stejně. Přitom nesmí existovat pochybnosti o identitě nástupce porušitele soutěžněprávních norem. Změna právní formy, restrukturalizace nebo organizační změny v průběhu správního řízení mohou, ale i nemusí, být provedeny (ovšem nikoliv pouze) za účelem vyhnutí se sankčnímu postihu. Došlo-li však k zániku porušitele soutěžních pravidel bez likvidace, přičemž jeho ekonomická (materiální i nemateriální) složka má svého nástupce v podobě jiného právního subjektu, stále se jedná o tutéž ekonomickou entitu; nasvědčují-li zjištěné skutečnosti tomu, že se porušitel touto právní transformací pokusil obejít zákon o ochraně hospodářské soutěže, pak přesun sankční odpovědnosti na tuto – byť právně jinou – osobu se děje po právu. Je třeba mít rovněž na vědomí dynamickou podstatu existence právnických osob, které na rozdíl od osob fyzických mohou, i účelově, manipulovat se svými základními charakteristickými rysy kupř. ve formě organizačních změn; zánik právnické osoby bez likvidace nelze připodobňovat ke smrti fyzické osoby.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.12.2009, č.j. 8 Afs 56/2007-479, č. 2295/2011 Sb. NSS).

Závěry citovaného rozsudku se jeví být přísnější než pohled Soudního dvora EU v rozsudku ze dne 5.3.2015 ve věci C-343/13, *Modelo Continente Hipermercados*, z něhož lze dovodit, že nepřecházela-li by na nástupnickou společnost odpovědnost za správní delikty jako součást pasiv zanikající společnosti, tato odpovědnost by zanikla, přičemž podle soudu by takový zánik byl v rozporu i se samotnou povahou fúze sloučením jako přechodu veškerého obchodního jmění zanikající společnosti na nástupnickou

společnost v důsledku zrušení bez likvidace. Soudní dvůr EU dále akcentoval, že kdyby na nástupnickou společnost nepřecházela odpovědnost za správní delikty zanikající společnosti obnášející zaplacení pokuty za taková porušení, nebyl by chráněn zájem členského státu, jehož příslušné orgány uložily tuto pokutu.

Kromě toho, že žalovaný vycházel i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.12.2009, č.j. 8 Afs 56/2007-479, tak jeho závěr ob stojí především z hlediska pohledu unijního soudu, k němuž se kloní, vědom si povinnosti eurokonformního postoje, i zdejší soud.

Není tak důvodná námitka, že žalobce nemůže být potrestán za protiprávní jednání v oblasti dodržování cenových předpisů, kterého se dopustil jeho právní předchůdce TEPLO Rumburk, s.r.o.

Žalobce dále brojí proti závěru žalovaného, že část nákladů zahrnutých v položce nájem pro rok 2011 – ve výši 7 768 551 Kč z celkové výše nájmu 14 750 000 Kč, není ekonomicky oprávněným nákladem v kalkulaci ceny tepelné energie pro odběratele v cenové lokalitě „Rumburk-CZT Podhájí“ pro rok 2011. Žalobce argumentuje tak, že bez ohledu na skutečnost, že uvedený náklad sám zahrnul do kalkulace ceny tepelné energie do položky nájem a že se jednalo o platby z titulu smlouvy o nájmu technologie, jednalo se ve skutečnosti o splátky finančního leasingu.

S touto argumentací žalobce se zdejší soud nemůže ztotožnit, a to z následujících důvodů.

Podle § 2 odst. 7 písm. a) zákona o cenách se pro účely tohoto zákona za ekonomicky oprávněné náklady považují náklady pořízení odpovídajícího množství přímého materiálu, mzdové a ostatní osobní náklady, technologicky nezbytné ostatní přímé a nepřímé náklady a náklady oběhu; při posuzování ekonomicky oprávněných nákladů se vychází z dlouhodobě obvyklé úrovně těchto nákladů v obdobných ekonomických činnostech s přihlédnutím k zvláštnostem daného zboží.

Podle § 6 odst. 1 zákona o cenách spočívá věcné usměrňování cen ve stanovení podmínek cenovými orgány pro sjednání cen. Těmito podmínkami jsou a) maximální rozsah možného zvýšení ceny zboží ve vymezeném období, nebo b) maximální podíl, v němž je možné promítnout do ceny zvýšení cen určených vstupů ve vymezeném období, nebo c) závazný postup při tvorbě ceny nebo při kalkulaci ceny, včetně zahrnování přiměřeného zisku do ceny.

Podle bodu 1.1 cenového rozhodnutí č. 1/2010 se ceny tepelné energie, kterou se rozumí energie tepla nebo chladu, regulují způsobem věcného usměrňování cen. Do ceny tepelné energie lze v kalendářním roce promítnout pouze ekonomicky oprávněné náklady, přiměřený zisk a daň z přidané hodnoty podle zvláštního právního předpisu.

Podle bodu 1.2 cenového rozhodnutí č. 1/2010 jsou ekonomicky oprávněnými náklady v ceně tepelné energie ekonomicky oprávněné náklady nezbytné pro výrobu anebo rozvod tepelné energie v kalendářním roce, které vycházejí z účetnictví dodavatele tvořeného v souladu s Českými účetními standardy podle jiného právního předpisu. Veškeré uplatňované ekonomicky oprávněné náklady zahrnuje dodavatel do

ceny tepelné energie. Podmínky pro určení některých ekonomicky oprávněných nákladů v ceně tepelné energie jsou uvedeny v příloze č. 1 tohoto cenového rozhodnutí.

Podle bodu 2.3 věty první a druhé cenového rozhodnutí č. 1/2010 se v cenové lokalitě cena tepelné energie kalkuluje pro kalendářní rok pro odběrná místa na stejné úrovni předání, kde je tepelná energie předávána odběrateli anebo určena pro vlastní spotřebu. Každá kalkulace ceny tepelné energie může obsahovat pouze příslušné ekonomicky oprávněné náklady, přiměřený zisk a množství tepelné energie, přičemž dodavatel při kalkulaci postupuje podle přílohy č. 2 tohoto cenového rozhodnutí.

Podle bodu 2.3.1 přílohy č. 1 cenového rozhodnutí č. 1/2010 se pro účely kalkulace ceny tepelné energie se za nájem a podnájem (dále jen „nájem“) považují veškeré platby za užívání movitého a nemovitého majetku souvisejícího s výrobou a rozvodem tepelné energie, kromě finančního pronájmu. Do ceny tepelné energie lze v kalendářním roce zahrnout nájem ve výši dlouhodobě obvyklé úrovně nájmu za provozovaný pronajatý movitý a nemovitý majetek související s výrobou a rozvodem tepelné energie, maximálně však do výše stanovené v tabulce v příloze, postupem výpočtu stanoveným cenovým rozhodnutím.

Podle bodu 2.4.1 přílohy č. 1 cenového rozhodnutí č. 1/2010 u smluv o finančním pronájmu s následnou koupí najaté věci (dále jen „finanční leasing“), uzavřených po 1.1.2004, lze v kalendářním roce v ceně tepelné energie uplatnit pouze takovou část nákladů na finanční leasing, která nepřevyší roční výši odpisů příslušného najatého majetku podle bodu (2.2) této přílohy. Po skončení smluvního vztahu, nedošlo-li k přenechání předmětu finančního leasingu, může být neuplatněná část nákladů na finanční leasing oprávněným nákladem v následujících letech, pokud jeho roční výše nepřevyší výši odpovídající odpisům tohoto majetku podle bodu (2.2) této přílohy.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce (resp. jeho předchůdce) uzavřel dne 8.11.1999 smlouvu o nájmu technologie (technologie kotelný) se společností Harpen ČR, s.r.o. (dále KA Contracting, s.r.o., dále RWE Energo, s.r.o., dnes innogy Energo, s.r.o.), a to na dobu do 31.3.2019. Výše nájemného byla sjednána v částce 21 724 858 Kč ročně.

Poté došlo dne 17.4.2002 dodatkem č. 1 ke smlouvě k postupnému snížení nájemného na 18 102 000 Kč ročně a bylo dohodnuto, že se pronajímatel zavazuje, že na své náklady pojistí technologii proti živelným pohromám.

Dodatkem č. 2 ze dne 10.10.2005 ke smlouvě o nájmu technologie bylo sjednáno roční nájemné ve výši 17 000 000 Kč s účinností od 1.1.2005. V tomto dodatku bylo dále stanoveno, že po skončení nájmu se pronajímatel zavazuje odprodat předmět nájmu nájemci za cenu 19 200 000 Kč (plus DPH).

Dodatkem č. 3 ze dne 8.12.2006 ke smlouvě o nájmu technologie bylo sjednáno nájemné ve výši 15 000 000 Kč ročně s účinností od 1.1.2006 a dne 16.2.2009 byl uzavřen dodatek č. 4 na roční nájemné ve výši 14 750 000 Kč s účinností od 1.1.2009.

Tuto položku, tedy částku 14 750 000 Kč, žalobce (resp. jeho předchůdce) v kalkulaci ceny pro odběratele tepelné energie uplatňoval v roce 2011 jako náklad v položce „Nájem“.

V průběhu kontroly bylo zjištěno, že pořizovací cena předmětu smlouvy (technologie kotelny) byla 144 524 457,45 Kč.

Pracovníci žalovaného vypočetli (výpočet na str. 12 prvostupňového rozhodnutí), že maximální výše nájmu stanovená jako součin maximální jednotkové výše 105 Kč/GJ a průměrného množství tepelné energie z výroby za tři předcházející kalendářní roky, kterou může žalobce v kalkulaci ceny tepelné energie uplatnit, je částka 6 981 450 Kč (průměr za roky 2008 až 2010: 66 490 GJ krát 105 Kč/GJ). Samotný výpočet žalobce v žalobě nikterak nezpochybňuje.

Předmětem sporu je posouzení otázky, jak kvalifikovat uplatněné náklady na výrobu energie. Z cenového rozhodnutí vyplývá, že žalovaný umožnil uplatnit jako ekonomicky oprávněné náklady platbu nájemného, nicméně v limitované výši. Vedle toho žalovaný cenovým rozhodnutím umožnil do ceny tepelné energie jako ekonomicky oprávněné zahrnout i ty náklady, které mohou z podstatné části pokrýt platby podle smluv o finančním pronájmu, kterého se dovolává žalobce, a to do výše odpovídající ročním odpisům majetku dle bodu 2.2 přílohy cenového rozhodnutí č. 1/2010.

Má-li proto zdejší soud posoudit, zda žalovaný správně hodnotil uplatněné výdaje jako neoprávněné náklady, musí vyjít především ze skutečnosti, že cenové rozhodnutí předpokládá a zároveň rozlišuje existenci ekonomicky oprávněných nákladů jak z titulu hrazení nájemného, tak z titulu finančního leasingu jako způsobu pořízení zařízení či technologie. V napadeném rozhodnutí žalovaný mimo jiné v této souvislosti akcentoval, že u finančního leasingu je podstatná jeho pořizovací funkce, na rozdíl od funkce užívací, jako je tomu u nájmu, přičemž u finančního leasingu regulovaná cena za dodávky tepelné energie pokrývá náklady na pořízení majetku, za současného předpokladu, že dojde k podstatnému snížení ceny poté, co držitel licence majetek užívaný k výkonu licencované činnosti nabyde do svého vlastnictví. Tomu podle žalovaného odpovídá i výše nákladů vynaložených na finanční pronájem ve smyslu cenového rozhodnutí, tedy výše odpovídající odpisům majetku. U nájmu, jehož primární funkce je funkce užívací, je regulace ceny nastavena odlišně, neboť nájemné neslouží k hrazení ceny majetku.

Zdejší soud k tomu doplňuje, že na základě zákona o cenách je regulována výše nákladů, které lze promítnout do ceny tepelné energie pro konečného zákazníka, a to s ohledem na specifické znaky trhu, na kterém žalobce své zboží nabízí. Veřejné právo pomocí regulace cen zajišťuje to, aby dodavatel tepla dodával teplo za cenu nižší, než jaké by dosáhl, pokud by při stanovení ceny využil svého postavení na trhu, avšak takovou, která bude ještě ekonomicky racionální a v souladu s principem řádného hospodáře, který podniká tak, aby zajistil zejména samotnou výrobu tepla, přiměřenou údržbu a reprodukci svého majetku účelně používaného přímo či nepřímo v souvislosti s výrobou tepla, přiměřenou bezpečnost samotné výroby tepla i procesů souvisejících (přínejmenším v míře zákonem předepsané) a přiměřenou míru spolehlivosti dodávek tepla, a také aby dosáhl přiměřeného zisku z této činnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.10.2008, č.j. 2 Afs 109/2007-146, č. 1800/2009 Sb. NSS).

Regulátor tedy kontroluje dodržení omezení výše nákladů ve vztahu ke spotřebitelům, a to ať jde o náklady z titulu plnění podle smlouvy o nájmu či podle

inominátní smlouvy, jejímž účelem je finanční leasing, přičemž každý typ nákladů reguluje jiným způsobem, odpovídajícím ekonomické logice jednotlivých institutů.

Vůli smluvních stran přitom nelze dovozovat z ničeho jiného než z obsahu smlouvy mezi žalobcem a společností Harpen ČR, s.r.o. Namítal-li tedy žalobce, že by zákonodárce, případně žalovaný jako regulátor, měli speciálně pro účely zákona o cenách definovat pojem „finanční leasing“, pak to s ohledem na zásadu smluvní autonomie vůle stran podle zdejšího soudu nebylo třeba.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu je finanční leasing formou sloužící k nabytí předmětu leasingu do vlastnictví. Na rozdíl od nájemní smlouvy smlouva o finančním leasingu předvídá buď automatický přechod vlastnictví předmětu leasingu do vlastnictví nájemce po uplynutí doby leasingu, případně dává právo leasingovému nájemci, aby po uplynutí doby leasingu mohl rozhodnout jednostranným úkonem o koupi předmětu leasingu za předem stanovených podmínek. Nájemce má obvykle právo na koupi předmětu leasingu do svého vlastnictví za cenu, která bývá označována jako zůstatková či zbytková, neboť vyjadřuje rozdíl mezi cenou předmětu leasingu, resp. náklady spojenými s pořízením předmětu leasingu, na počátku a celkovou výší té části leasingových splátek, kterými je pořizovací cena předmětu leasingu splácena. V této souvislosti se hovoří o pořizovací funkci finančního leasingu, která jej kvalitativně odlišuje od nájmu, u něhož je primární funkce užívání. Nájemce nese již od počátku leasingového vztahu rizika (nebezpečí škod) spojená s předmětem leasingu, jakož i náklady spojené s jeho užíváním (údržba, daně, pojištění). Leasing je označován za leasing finanční právě proto, že se závazky pronajímatele omezují na finanční služby - pořízení věci, předání do užívání a její prodej na konci leasingového vztahu (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18.3.2010 ve věci sp. zn. 23 Cdo 4122/2008 či ze dne 13.1.2010 ve věci sp. zn. 31 Cdo 4356/2008).

Pouze v případě smlouvy, jejímž cílem je finanční leasing, tedy pořízení předmětu vlastnictví ve splátkách od pronajímatele, který věc předá do užívání a nijak se nepodílí na rizicích a nákladech spojených s užíváním, lze aplikovat pravidla cenového rozhodnutí týkající se finančního pronájmu.

Žalovaný správně akcentoval, že smlouva o nájmu technologie neobsahuje pořizovací cenu pronajímané technologie ani předpis leasingových splátek, naopak v průběhu trvání smluvního vztahu došlo ke změnám výše plateb, tedy v rámci trvání údajně finančního leasingu byla de facto opakovaně měněna cena leasingu. Smlouva o nájmu technologie sice obsahovala ustanovení o prodeji předmětu nájmu žalobci, nicméně čl. 3.5. smlouvy zároveň stanovil, že v případě předčasného ukončení smlouvy toto ustanovení neplatí – tím by byl podle žalovaného též popřen smysl finančního leasingu; tu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18.3.2010 ve věci sp. zn. 23 Cdo 4122/2008, podle něhož jedním ze znaků leasingu je, že jestliže dojde k vrácení předmětu leasingu leasingovému pronajímateli z důvodu předčasného ukončení leasingové smlouvy pro okolnosti na straně nájemce, nemění se tím nic na povinnosti nájemce uhradit leasingové společnosti dosud nezaplacený zůstatek pořizovací ceny předmětu leasingu. Žalovaný dále uvedl, že čl. III odst. 3.6 dodatku č. 2 ke smlouvě o nájmu technologie odprodej předmětu nájmu po jeho skončení označuje za smlouvu o smlouvě budoucí. To podle žalovaného odpovídá institutu koupě najaté věci a nikoli finančnímu leasingu.

Žalobce přitom nijak nerozporuje zjištění žalovaného, že pořizovací cena technologie plynové kotelny činila 144 524 457,45 Kč. Pořizovací cena majetku tak byla pronajímateli prostřednictvím nájemného uhrazena (dle výše nájemného podle jednotlivých smluvních dodatků) již v roce 2008. Ze smluvních ujednání přitom plyne, že žalobce by se stal vlastníkem technologie až v roce 2019, tedy dávno poté, co by v položkách, o nichž tvrdí, že jsou leasingovými splátkami, byla pořizovací cena technologie uhrazena. Tu není jakkoli seznatelný ekonomický smysl takové transakce pro žalobce. Následně při roční výši nájemného by žalobce od roku 2000 do roku 2018 zaplatil pronajímateli přibližně více než 300 000 000 Kč bez DPH, a k tomu by měl dle smlouvy po skončení nájmu uhradit ještě cenu za odprodej majetku ve výši 19 200 000 Kč. V případě částky 19 200 000 Kč, za kterou se pronajímatel zavázal žalobci technologii po skončení nájmu odprodat, se tedy nemůže jednat o zůstatkovou cenu majetku. Zmiňuje-li žalobce v žalobě, že druhá smluvní strana měla v úmyslu předmětný majetek tímto způsobem žalobci v rámci finančního leasingu pronajmout, je z ekonomického hlediska zcela nepochopitelné, proč by na takový způsob pořízení technologie kotelny do svého vlastnictví žalobce, resp. jeho předchůdce přistupoval.

Žalovaný také akcentoval obsah dodatku č. 1 ke smlouvě ze dne 17.4.2002, v němž bylo stanoveno, že nájemce provádí pouze určitou část oprav – a to do výše 200 000 Kč a náklady na údržbu, revize, kontroly, opravy a zkoušky nad tuto cenu hradí pronajímatel. Soud k tomu poznamenává, že i s ohledem na právě uvedené neobstojí argumentace žalobce, že se v daném případě jedná o finanční leasing. Leasingový nájemce totiž v intencích judikatury Nejvyššího soudu přejímá smlouvou o finančním leasingu nebezpečí škody na předmětu leasingu i nebezpečí spojená s jeho provozem (od okamžiku předání předmětu leasingu) a pravidelně nese též náklady spojené s jeho provozem, údržbou a opravami. Výše citovaná smluvní ujednání jsou z pozice žalobce, hodlal-li technologii kotelny získat do vlastnictví ve splátkách, zcela ekonomicky neopodstatněná a nejsou v souladu s principem řádného hospodáře v intencích výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 109/2007-146. Neodpovídají ekonomické podstatě finančního leasingu.

Je tedy nepochybné, že se v případě nákladů uplatněných za rok 2011 v položce „Nájem“ z titulu smlouvy o nájmu technologie nemůže jednat o splátky předmětu nájmu z titulu finančního leasingu, jak se snaží žalobce tvrdit.

V posuzovaném případě tedy nebyl dán legitimní důvod pro to, aby koneční spotřebitelé v ceně tepelné energie nesli takto sjednané náklady za nájem technologie oktrojované jim žalobcem. Proto žalovaný správně posoudil platby jako běžný nájem za užívání majetku pro výrobu a rozvod tepelné energie a nikoliv jako finanční leasing a neuznal část nákladů ve výši překračující maximální výši nájmu stanovenou cenovým rozhodnutím.

Žalovaný tak dospěl ke správnému závěru, že žalobce jednal v rozporu se zákonem o cenách, neboť po spotřebitelích požadoval cenu, jejíž kalkulace nebyla v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen podle § 6 odst. 1 zákona o cenách.

Žalovaný v rámci dozoru nad dodržováním zákona o cenách při zjištění jeho porušení ukládá podle energetického zákona opatření k nápravě, jehož účelem je odstranění protiprávního stavu, a stanoví přiměřenou lhůtu nebo jiné nutné podmínky

k zajištění jejich splnění; povinnosti plynoucí z opatření k nápravě původci protiprávního stavu přecházejí na jeho právního nástupce (§ 18 odst. 3 písm. b) energetického zákona).

Namítá-li žalobce, že výrok II. rozhodnutí prvostupňového orgánu nespecifikuje povinnost žalobce dostatečně určitě, tak s touto argumentací zdejší soud nesouhlasí. Žalobci byla uložena povinnost vytvořit opravnou kalkulaci výsledné ceny tepelné energie za rok 2011 a na jejím základě provést s odběrateli tepelné energie v cenové lokalitě „Rumburk-CZT Podhájí“ vyúčtování výsledné ceny tepelné energie za rok 2011 spolu s příslušnou sazbou daně z přidané hodnoty tak, aby tato výsledná cena tepelné energie nezahrnovala neoprávněné náklady celkem ve výši 7 768 551 bez daně z přidané hodnoty, a současně splnění této povinnosti doložit prvostupňovému orgánu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Zákon o cenách ve spojení s cenovým rozhodnutím č. 1/2010 jasně specifikuje způsob kalkulace ceny tepelné energie, a rovněž pokud jde o povinnost provést vyúčtování ceny tepelné energie, na takto vymezené povinnosti neshledává zdejší soud nic neurčitěho či nejasného; ostatně žalobce v souladu s cenovými předpisy byl a je povinen provádět vyúčtování ceny tepelné energie svým odběratelům. Ostatně pokud by žalobce kalkuloval náklady do ceny správně, postupoval by stejným způsobem – provedl by kalkulaci v souladu s cenovým rozhodnutím a vyúčtoval by ji zákazníkům.

Argumentoval-li žalobce tak, že uložením nápravného opatření žalovaný zasáhl do jeho soukromoprávních vztahů (vztahů mezi žalobcem a jeho odběrateli), tak zdejší soud se žalobcem v zásadě souhlasí. S ohledem na specifické odvětví, ve kterém žalobce podniká, tedy odvětví s jeho přirozeným monopolem v lokalitách zásobovaných systémy centrálního zásobování tepelnou energií, je žalovaný v rámci veřejnoprávního dozoru nad touto oblastí nadán pravomocí uložit nejen pokutu, nýbrž i opatření k nápravě k odstranění protiprávního stavu. V daném případě bylo zjištěno, že koneční spotřebitelé tepelné energie, coby slabší smluvní strana ve státě regulovaném odvětví, nesli bezdůvodně náklady navíc namísto žalobce. Právě takovému jednání cenová regulace brání, neboť jde o jednání, které by žádný spotřebitel rozumně neakceptoval, a jde o důsledek tržní síly žalobce. Spotřebitel by nehodlal nést náklady, které z ekonomického hlediska nést nemá; přitom bez cenové regulace a kontroly by žalobce provedenou kalkulací právě pro své postavení na trhu takovou cenu spotřebiteli vnutil. Zákonodárcem zakotvená pravomoc uložit opatření k tomu, aby spotřebitelům byl vrácen neoprávněně získaný majetkový prospěch žalobce, koresponduje s úlohou žalovaného chránit veřejný zájem, jehož součástí je i ochrana slabší smluvní strany, tedy spotřebitelů. Jedná se o zásah veřejné moci do soukromoprávního vztahu regulovaného státem zcela oprávněný, odpovídající postavení slabší smluvní strany v daném vztahu - jeho smyslem je, aby každý jednotlivý konečný spotřebitel nemusel svůj nárok individuálně po žalobci vymáhat. V tomto ohledu je bez významu pro zákonnost výroku II. prvostupňového orgánu, jímž byla žalobci uložena povinnost k nápravě, že žalobce přistoupil k tomu, že se zákazníci uzavřel jím zmiňované dohody o narovnání. Na jeho povinnosti vytvořit novou opravnou kalkulaci, neboť původní kalkulace byla nesprávná, a provést s odběrateli vyúčtování ceny bez neoprávněně účtovaných nákladů, poukaz na dohody o narovnání nemůže nic změnit.

Pokud tedy žalovaný coby regulátor chrání slabší smluvní stranu ve státě regulovaném odvětví v souladu se zákonem uloží opatření k nápravě provést

novou kalkulaci a vyúčtování v souladu s cenovým rozhodnutím, jedná se o autoritativní zásah do činnosti žalobce, který je v souladu se zákonem. Pokud se nezávisle v návaznosti na opravnou kalkulaci a vyúčtování koneční zákazníci žalobce rozhodli se žalobcem uzavřít dohody o narovnání či postupovat jiným způsobem, jedná se již o otázku autonomie vůle zákazníků, nicméně tato skutečnost nemá žádný vliv na splnění povinnosti uložené v souladu se zákonem výrokem II. prvostupňového rozhodnutí. Námitka nezákonnosti uloženého opatření k nápravě tak není důvodná.

Také pokud jde o ničím nedoložené tvrzení žalobce, že neoprávněně uhrazenou částku odpovídající výši DPH někteří koncoví zákazníci coby plátcí DPH odečetli ze svých daní, jedná se primárně o argument související s daňovou sférou těchto subjektů, nikoli snad argument, v důsledku kterého by se v původní ceně zahrnutá část DPH měla stát oprávněně uplatněným nákladem ve smyslu cenového rozhodnutí.

K námitce, že žalovaný nerespektoval předchozí postup Státní energetické inspekce, žalobce nedokládá žádné rozhodnutí, které by závazně určilo charakter předmětné smlouvy, a nikterak argumentačně nedokládá svůj názor, proč by měl být žalovaný vázán jiným správním rozhodnutím jiného správního orgánu. Nadto žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 5.11.2015, č.j. 62 A 34/2014-126, v němž zdejší soud vycházel z obsahu správního spisu k jinému kontrolovanému období u téhož žalobce, v němž bylo založeno rozhodnutí Státní energetické inspekce ze dne 5.11.2010, č.j. 0423054a08/906/10/90.220/Kr, z něhož nijak nevyplynulo, že by Státní energetická inspekce posoudila předmětnou smlouvu jako finanční leasing, neboť se otázkou charakteru smlouvy nezabývala. Zdejší soud tak k této námitce uzavírá, že pokud žalobce ničím nedokládá, že došlo k neodůvodněné změně ustálené rozhodovací praxe žalovaného, pokud jde o případy skutkově shodné či podobné, nemůže být, hodlá-li takto naplnit žalobní bod porušení principu legitimního očekávání, s odkazem na jediné správní rozhodnutí jiného správního orgánu úspěšný.

Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost či měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Zdejší soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. března 2018

Za správnost vyhotovení:

v.r.

R. L.

David Raus,

předseda senátu